

Arrest

nr. 186 449 van 4 mei 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. BUYTAERT en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Soennitische Pashtoun, wiens familie afkomstig is uit het district Nazyan/ Surobi, Nangarhar (Afghanistan). U bezit de Afghaanse nationaliteit en woonde nagenoeg uw hele leven nabij het dorp Ghariza, in Jambazar, Pakistan, gezien uw ouders ten tijde de Russen Afghanistan verlaten hadden.

Te Pakistan werkte u als kleermaker, terwijl uw oudste broers, K.(…) en P.(…) M.(…), autobanden verkochten en uw andere broer, M.(…), studeerde. Op zich hadden jullie er een goed leven. Enkele keren per jaar reisden jullie bij bepaalde gelegenheden via Torkham naar Nangarhar om er

familie te bezoeken. In de laatste maand van 2014 beslisten u, uw ouders en uw broer M.(...) evenwel definitief terug naar Afghanistan te gaan. Ongeveer vier jaar voordien waren uw twee oudste broers, reeds naar Angor Bagh, Jalalabad, Nangarhar (Afghanistan) teruggekeerd. In tegenstelling tot uw broers vestigden jullie zich niet te Jalalabad, maar in het dorp Marko, in het Ghanikhail district, Nangarhar. Uw broer M.(...) bleef er echter niet. Hij reisde meteen door naar Kabul, waar hij intussen voor het Human Rights Office werkzaam is.

Te Marko kende u aanvankelijk geen problemen. Dit veranderde evenwel toen u op een dag cricket aan het spelen was in uw dorp nabij de landbouwwelden. Plots werd u samen met vier vrienden door de Taliban meegenomen naar hun basis in Nazyan. Aldaar kreeg u drie dagen lang training en werd u 's avonds/nachts vastgehouden in een grot. Op een avond wist u evenwel te ontsnappen door u bij het naar het toilet gaan te verstoppen in een fuel truck. Toen deze stopte vroeg u hulp aan de chauffeur van een andere truck die richting Jalalabad ging en u nabij Marko achterliet. Nadien verbleef u thuis. Na twee à drie dagen zouden de Taliban evenwel uw vader en broer M.(...) benaderd hebben om na te gaan waar u was. Drie dagen later zouden ze nogmaals hetzelfde hebben gedaan. Hierop zou uw broer M.(...) gezegd hebben dat u maar beter het land kon verlaten. Met een smokkelaar vertrok u uiteindelijk naar Pakistan, vanwaar u vervolgens via Iran, Turkije, Griekenland naar België reisde. Op 13 augustus 2015 vroeg u hier asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw tazkara neer, alsook de tazkara van uw vader en de Pakistaanse vluchteling/rantsoenkaart van uw vader.

B. Motivering

Na grondig onderzoek stel ik vast dat u onvoldoende elementen heeft aangebracht op basis waarvan ten aanzien van u kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie.

Vooreerst dient te worden vermeld dat u uw identiteit niet aannemelijk heeft gemaakt. Zo legt u wel een tazkara neer, maar stemt de naam op uw Facebook account, Janisar Khan, niet overeen met uw opgegeven naam, hetgeen toch vragen en twijfels doet rijzen. Dat uw broer M.(...) zich op Facebook eveneens als Abdul Mateen/Mateen Janisar voorstelt (Gehoorverslag CGVS, 12 februari 2016, p. 18), versterkt deze twijfels des te meer en ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid. De door u neergelegde tazkara heeft in dit opzicht ook maar weinig bewijswaarde, daar u zegt hem in Nazyan/Surobi district bekomen te hebben na uw komst naar Afghanistan. Echter, uit uw verklaringen blijkt u eind 2014 van Pakistan naar Afghanistan te zijn gegaan, terwijl de door u neergelegde tazkara uit november 2013 dateert, toen u nog in Pakistan zou verbleven hebben (Gehoorverslag CGVS, 12 februari 2016, pp. 5; 11-12). Daarenboven blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie ook nog dat dergelijke documenten in Afghanistan erg makkelijk tegen betaling te bekomen zijn en dat ze vaak vals zijn.

Verder dient opgemerkt te worden dat u, gelet op uw gebrekkige kennis over de provincie Nangarhar, Afghanistan, eveneens maar weinig aannemelijk wist te maken dat u eind 2014 naar Afghanistan zou gegaan zijn, u met uw ouders in Marko, Ghanikhail district (Nangarhar) zou gevestigd hebben, en er sindsdien nog één jaar zou gewoond hebben (Gehoorverslag CGVS, 12 februari 2016, pp. 5; 11-12). Zo stelde u aanvankelijk dat uw ouders afkomstig zijn uit het dorp Nazyan dat tot het grotere district Surobi zou behoren (Gehoorverslag CGVS, 12 februari 2016, pp. 3-4), om nadien te stellen dat Nazyan de regio is en Surobi, de plaats is waar het kantoor van het district is (Gehoorverslag CGVS, 12 februari 2016, pp. 11-12), terwijl uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat Surobi een dorp is dat deel uitmaakt van het Nazyan district. Verder beweerde u dat u na uw komst naar Afghanistan u zich samen met uw ouders in het dorp Marko, in het Ghanikhail district (Nangarhar) zou gevestigd hebben (Gehoorverslag CGVS, 12 februari 2016, pp. 9; 12), terwijl uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat het dorp Marko deel uitmaakt van het Bati Kot district, iets wat u niet leek te weten.

Gelet op dit alles is het dus maar weinig waarschijnlijk dat u voor uw komst naar België nog één jaar in Nangarhar, Afghanistan verbleef, waardoor aan de door u aangehaalde problemen ook maar weinig geloof kan gehecht worden.

Mocht dit toch het geval geweest zijn, hetgeen maar weinig waarschijnlijk is, dan dient aan dit alles nog toegevoegd te worden dat u de door u aangehaalde problemen met de Taliban evenmin geloofwaardig zijn. Zo is het maar weinig waarschijnlijk dat de Taliban zich eerst de moeite zouden troosten om u

gedwongen mee te nemen, om vervolgens in onoplettendheid uit te blinken en u zomaar de mogelijkheid te geven te ontsnappen. U gaf immers aan dat u en de andere jongens 's avonds/nachts telkens in een grot werden vastgehouden en dat er buiten de grot steevast bewakers aanwezig zouden geweest zijn die de grot en de basis bewaakten. Dat u bijgevolg zonder dat dit door de bewakers opgemerkt werd zou kunnen ontsnappen zijn toen u naar het toilet ging, is bijgevolg maar weinig waarschijnlijk (Gehoorverslag CGVS, 12 februari 2016, pp. 14-16). Voorts legde u ook tegenstrijdige verklaringen af mbt wat zich na uw ontsnapping nog zou hebben voorgedaan. Zo beweerde u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal dat de Taliban na uw ontsnapping nog tweemaal naar het huis van uw ouders kwam om u te zoeken, terwijl u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) liet optekenen dat ze u slechts éénmaal bij u thuis kwamen zoeken (Gehoorverslag CGVS, 12 februari 2016, pp. 16-17). Tot slot is het bevreemdend indien de Taliban daadwerkelijk naar uw huis terugkwamen uit schrik dat u informatie zou doorspelen over hun basis aan de Afghaanse autoriteiten ze niet eens het huis van uw ouders doorzochten om na te gaan of u er al dan niet aanwezig was (Gehoorverslag CGVS, 12 februari 2016, p. 17).

Volledigheidshalve dient aan dit alles nog toegevoegd te worden dat uw voorstelling van de feiten en rekruterings technieken van de Taliban (cfr. supra) in het geheel niet overeenstemt met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Daaruit blijkt dat hoewel de Taliban geen formele rekruteringsprocedures heeft, er toch kan worden gesteld dat de lokale cel de basis vormt van de rekrutering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyauteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, madrassa studentenkringen en gemeenschappelijke belangen. De drijfveren voor de rekrutering zijn hoofdzakelijk eergevoel en glamour, wraakgevoel, financiële noden en religieuze overtuiging. Hoewel er uitzonderingen zijn, kan toch als algemene regel worden gesteld dat rekrutering door de lokale Talibancommandanten binnen hun eigen stam gebeurt. Gedwongen rekrutering door de Taliban wordt door verschillende bronnen dan ook als uiterst exceptioneel voorgesteld. Sommigen stellen zelfs dat gedwongen rekrutering volledig afwezig is. De argumenten die hiervoor aangehaald worden zijn het overschot aan vrijwillige strijders en het feit dat gedwongen rekrutering de bevolking van de Taliban doet vervreemden. Dat de beschrijving die u in het kader van uw asielverzoek geeft, geen enkel kenmerk vertoont van de rekruteringsmethode van de Taliban die blijkt uit de informatie roept dan ook ernstige twijfels op m.b.t. uw beweringen daaromtrent.

Gelet op dit alles en in bijzonder het feit dat maar weinig waarschijnlijk dat u voor uw komst naar België nog één jaar in Nangarhar, Afghanistan verbleef en de door u aangehaalde problemen met de Taliban evenmin geloofwaardig zijn, dient te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet toegekend worden.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul of de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is, en dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk

seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar

westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 3 oktober 2016) blijkt tegelijk dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten geviséerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze

regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul of Jalalabad vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een volwassen man bent die in staat is om te werken. U bent naar eigen zeggen niet naar school gegaan, maar zou wel uw hele leven als kleermaker hebben gewerkt en daar de kost mee hebben verdiend (Gehoorverslag CGVS, 12 februari 2016, pp. 6-7). Tevens kan er vanuit gegaan worden dat u vertrouwd bent met de stad Jalalabad daar u er familieleden hebt wonen en af en toe vanuit Pakistan op bezoek kwam met uw vader. Daarnaast zijn uw twee oudste broers in Angor Bagh, Jalalabad stad woonachtig, alsook uw oom langs moederskant en zijn twee zonen (Gehoorverslag CGVS, 12 februari 2016, pp. 5-9). U beschikt in Jalalabad dan ook over een familiaal netwerk waarop u kunt terugvallen. Dat er een ruzie is met uw broers in Jalalabad, alsook een landconflict met uw oom, en u zich bijgevolg niet aldaar zou kunnen vestigen (Gehoorverslag CGVS, 12 februari 2016, pp. 5-9; 17-18), is een verklaring die het Commissariaat-generaal niet overtuigt, te meer duidelijk uit uw verklaringen blijkt dat u eigenlijk geen ruzie hebt met uw broers, u zelf de naam van de zoon van uw broer P.(...) M.(...), met name Janisar zou gebruiken, en uw vader, ondanks het conflict dat er met zijn broer zou zijn, af en toe bij hem op bezoek gaat (Gehoorverslag CGVS, 12 februari 2016, pp. 8-9; 17-18).

In de stad Kabul beschikt u met uw broer M.(...), met wie u bovendien een goede relatie heeft, eveneens over een familiaal netwerk waarop u kunt terugvallen (Gehoorverslag CGVS, 12 februari 2016, pp. 9-10). Dat in Kabul alles af hangt van uw budget en men er zonder financiële steun niet kan leven (Gehoorverslag CGVS, 12 februari 2016, pp. 17-18), is in uw geval evenmin een afdoende verklaring, daar uw broer M.(...) te Kabul een goede job bij het Human Rights Office heeft – hetgeen evenzeer uit zijn Facebook profiel blijkt – en hij u reeds in het verleden zou geholpen hebben, ondermeer door uw reis naar Europa te betalen (Gehoorverslag CGVS, 12 februari 2016, pp. 9-10).

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Verder mag aangenomen worden dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zicht in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat u vreest geen leven meer te zullen kunnen opbouwen in Afghanistan omwille van de Taliban. Doch, zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat er actueel onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de taliban de motivatie heeft, of de operationele capaciteit, om u te vervolgen in Kabul, Jalalabad of in andere gebieden buiten hun controle.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul en Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, en van het “verbod van willekeur”.

2.2. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhevig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de

voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Na grondig onderzoek stel ik vast dat u onvoldoende elementen heeft aangebracht op basis waarvan ten aanzien van u kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie.

Vooreerst dient te worden vermeld dat u uw identiteit niet aannemelijk heeft gemaakt. Zo legt u wel een tazkara neer, maar stemt de naam op uw Facebook account, Janisar Khan, niet overeen met uw opgegeven naam, hetgeen toch vragen en twijfels doet rijzen. Dat uw broer M.(...) zich op Facebook eveneens als Abdul Mateen/Mateen Janisar voorstelt (Gehoorverslag CGVS, 12 februari 2016, p. 18), versterkt deze twijfels des te meer en ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid. De door u neergelegde tazkara heeft in dit opzicht ook maar weinig bewijswaarde, daar u zegt hem in Nazyan/Surobi district bekomen te hebben na uw komst naar Afghanistan. Echter, uit uw verklaringen blijkt u eind 2014 van Pakistan naar Afghanistan te zijn gegaan, terwijl de door u neergelegde tazkara uit november 2013 dateert, toen u nog in Pakistan zou verbleven hebben (Gehoorverslag CGVS, 12 februari 2016, pp. 5; 11-12). Daarenboven blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie ook nog dat dergelijke documenten in Afghanistan erg makkelijk tegen betaling te bekomen zijn en dat ze vaak vals zijn.

Verder dient opgemerkt te worden dat u, gelet op uw gebrekkige kennis over de provincie Nangarhar, Afghanistan, eveneens maar weinig aannemelijk wist te maken dat u eind 2014 naar Afghanistan zou gegaan zijn, u met uw ouders in Marko, Ghanikhail district (Nangarhar) zou gevestigd hebben, en er sindsdien nog één jaar zou gewoond hebben (Gehoorverslag CGVS, 12 februari 2016, pp. 5; 11-12). Zo stelde u aanvankelijk dat uw ouders afkomstig zijn uit het dorp Nazyan dat tot het grotere district Surobi zou behoren (Gehoorverslag CGVS, 12 februari 2016, pp. 3-4), om nadien te stellen dat Nazyan de regio is en Surobi, de plaats is waar het kantoor van het district is (Gehoorverslag CGVS, 12 februari 2016, pp. 11-12), terwijl uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat Surobi een dorp is dat deel uitmaakt van het Nazyan district. Verder beweerde u dat u na uw komst naar Afghanistan u zich samen met uw ouders in het dorp Marko, in het Ghanikhail district (Nangarhar) zou gevestigd hebben (Gehoorverslag CGVS, 12 februari 2016, pp. 9; 12), terwijl uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat het dorp Marko deel uitmaakt van het Bati Kot district, iets wat u niet leek te weten.

Gelet op dit alles is het dus maar weinig waarschijnlijk dat u voor uw komst naar België nog één jaar in Nangarhar, Afghanistan verbleef, waardoor aan de door u aangehaalde problemen ook maar weinig geloof kan gehecht worden.

Mocht dit toch het geval geweest zijn, hetgeen maar weinig waarschijnlijk, is dan dient aan dit alles nog toegevoegd te worden dat u de door u aangehaalde problemen met de Taliban evenmin geloofwaardig

zijn. Zo is het maar weinig waarschijnlijk dat de Taliban zich eerst de moeite zouden troosten om u gedwongen mee te nemen, om vervolgens in onoplettendheid uit te blinken en u zomaar de mogelijkheid te geven te ontsnappen. U gaf immers aan dat u en de andere jongens 's avonds/nachts telkens in een grot werden vastgehouden en dat er buiten de grot steevast bewakers aanwezig zouden geweest zijn die de grot en de basis bewaakten. Dat u bijgevolg zonder dat dit door de bewakers opgemerkt werd zou kunnen ontsnappen zijn toen u naar het toilet ging, is bijgevolg maar weinig waarschijnlijk (Gehoorverslag CGVS, 12 februari 2016, pp. 14-16). Voorts legde u ook tegenstrijdige verklaringen af mbt wat zich na uw ontsnapping nog zou hebben voorgedaan. Zo beweerde u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal dat de Taliban na uw ontsnapping nog tweemaal naar het huis van uw ouders kwam om u te zoeken, terwijl u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) liet optekenen dat ze u slechts éénmaal bij u thuis kwamen zoeken (Gehoorverslag CGVS, 12 februari 2016, pp. 16-17). Tot slot is het bevreemdend indien de Taliban daadwerkelijk naar uw huis terugkwamen uit schrik dat u informatie zou doorspelen over hun basis aan de Afghaanse autoriteiten ze niet eens het huis van uw ouders doorzochten om na te gaan of u er al dan niet aanwezig was (Gehoorverslag CGVS, 12 februari 2016, p. 17).

Volledigheidshalve dient aan dit alles nog toegevoegd te worden dat uw voorstelling van de feiten en rekruterings technieken van de Taliban (cfr. supra) in het geheel niet overeenstemt met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Daaruit blijkt dat hoewel de Taliban geen formele rekruteringsprocedures heeft, er toch kan worden gesteld dat de lokale cel de basis vormt van de rekrutering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyauteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, madrassa studentenkringen en gemeenschappelijke belangen. De drijfveren voor de rekrutering zijn hoofdzakelijk eergevoel en glamour, wraakgevoel, financiële noden en religieuze overtuiging. Hoewel er uitzonderingen zijn, kan toch als algemene regel worden gesteld dat rekrutering door de lokale Talibancommandanten binnen hun eigen stam gebeurt. Gedwongen rekrutering door de Taliban wordt door verschillende bronnen dan ook als uiterst exceptioneel voorgesteld. Sommigen stellen zelfs dat gedwongen rekrutering volledig afwezig is. De argumenten die hiervoor aangehaald worden zijn het overschot aan vrijwillige strijders en het feit dat gedwongen rekrutering de bevolking van de Taliban doet vervreemden. Dat de beschrijving die u in het kader van uw asielverzoek geeft, geen enkel kenmerk vertoont van de rekruteringsmethode van de Taliban die blijkt uit de informatie roept dan ook ernstige twijfels op m.b.t. uw beweringen daaromtrent.

Gelet op dit alles en in bijzonder het feit dat maar weinig waarschijnlijk dat u voor uw komst naar België nog één jaar in Nangarhar, Afghanistan verbleef en de door u aangehaalde problemen met de Taliban evenmin geloofwaardig zijn, dient te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet toegekend worden. (...)"

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

De Raad merkt vooreerst op dat de in het verzoekschrift opgenomen uitvoerige theoretische uiteenzetting met betrekking tot de inhoud en draagwijdte van de geschonden geachte bepalingen en beginselen, alsook aangaande de bewijslast, niet van aard is om de gedane concrete vaststellingen te weerleggen.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift tal van identiteitsdocumenten waarmee hij zijn identiteit tracht aan te tonen (stukken 3-10).

De Raad stelt desbetreffend vooreerst vast dat de nationale identiteitskaarten van respectievelijk verzoeker (stuk 3), zijn moeder (stuk 5), vader (stuk 7), eerste broer (stuk 8), tweede broer (stuk 9) en derde broer (stuk 10) niet voorzien zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006, waardoor deze documenten dan ook niet in overweging worden genomen. Overigens stelt de Raad met betrekking tot deze documenten alsook verzoekers nationale identiteitskaart (stuk 3), het paspoort van zijn moeder (stuk 4) en dat van zijn vader (stuk 6) vast dat verzoeker geen originele stukken, maar slechts fotokopieën neerlegt. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

De Raad stelt vast dat aan de authenticiteit van verzoekers nationale identiteitskaart bijkomend afbreuk wordt gedaan door de vaststelling dat daarop slechts in drie van de voorgedrukte velden gegevens werden ingevuld en uitdrukkelijk (in slecht Engels) bevestigd wordt dat verzoeker een oorspronkelijke inwoner is van het dorp Morchal gelegen in het district Nazyan van de provincie Nangarhar, welke vermelding een gesolliciteerd karakter heeft. Bovendien is deze informatie strijdig met verzoekers eigen verklaringen, volgens dewelke hij nooit in Nazyan heeft gewoond. Na zijn hele leven in Pakistan te hebben gewoond zou verzoeker immers gedurende een jaar in het dorp Marko, dat volgens de informatie in het administratief dossier in het district Bati Kot ligt, hebben verbleven en vervolgens naar België zijn gekomen (stuk 6, gehoorverslag, p. 3, 5, 12). Het heeft er dan ook alle schijn van dat verzoeker dit document louter voor gebruik in het kader van zijn asielprocedure heeft laten fabriceren.

In dit verband moet nog worden opgemerkt dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan een erg niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om verzoekers geloofwaardigheid wat betreft zijn voorgehouden identiteit te herstellen.

Waar verzoeker stelt dat een Facebookprofiel kadert in een virtuele wereld, doet hij geen afbreuk aan de vaststelling dat hij op Facebook actief blijkt onder een andere naam, die daarop ook door zijn broer M. wordt gebezigd (zie stuk 16, Landeninformatie, doc. 1 en 2).

In tegenstelling tot verzoeker ziet de Raad geen tegenstrijdigheid tussen het feit dat verwerende partij verzoekers verwantschap met zijn broer M. niet in twijfel trekt, enerzijds, maar wel twijfelt aan verzoekers voorgehouden identiteit, anderzijds. De premisse dat verzoeker daadwerkelijk een broer heeft die M. heet, doet immers geen afbreuk aan de vaststellingen op basis waarvan aan verzoekers identiteit geen geloof kan worden gehecht, waaronder de vaststelling dat zowel verzoeker als zijn broer op Facebook actief zijn onder een naam die verschilt van deze die verzoeker voorhoudt.

Met betrekking tot zijn gebrekkige geografische kennis van de regio in Afghanistan waarvan zijn ouders afkomstig zouden zijn en waar hij gedurende ongeveer een jaar voor zijn komst naar België zou hebben verbleven, wijst verzoeker er slechts op dat hij lange tijd in Pakistan leefde en een beperkte scholingsgraad heeft. De Raad is van oordeel dat zelfs van een persoon met een geringe opleiding redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen in verband met zijn beweerde regio van afkomst. De naam van het dorp respectievelijk het district waarvan zijn ouders afkomstig zijn en de naam van het district waar hij gedurende ongeveer een jaar voor het vertrek uit zijn land van herkomst zou hebben verbleven zijn feitelijke gegevens die tot verzoekers directe en persoonlijke leefwereld behoren. Verzoeker toont niet aan dat zijn laaggeschooldheid of zijn jarenlange verblijf in Pakistan de verstandelijke vermogens aantast en hij hierdoor niet in staat is zijn eigen leefwereld in tijd en ruimte te situeren.

Waar verzoeker opwerpt dat verwerende partij niet alle beschikbare middelen heeft aangewend om andere nodige bewijzen te verzamelen, wijst de Raad hem erop dat het aan de kandidaat-vluchteling is om zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie te geven over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas en zelf het nodige documentair bewijs ter ondersteuning hiervan aan te brengen. *In casu* kon terecht worden vastgesteld dat verzoeker onvoldoende elementen heeft aangebracht op basis waarvan in zijn hoofde kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker kan door de Raad niet worden gevolgd in zoverre hij van mening is dat verwerende partij impliciet erkent dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet gelet op het gevoerde onderzoek naar een intern vestigingsalternatief in zijn land van herkomst. Blijkens de duidelijke tekst van de bestreden beslissing wordt *in casu* geoordeeld dat verzoeker over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt in de hoofdstad Kabul of de provinciale hoofdstad Jalalabad teneinde zich te onttrekken aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst. De appreciatie van de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heeft geen uitstaans met de appreciatie van zijn asielmotieven onder de Conventie van Genève c.q. artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de weigering van de vluchtelingenstatus beperkt verzoeker zich voor het overige tot het vasthouden aan de eerder afgelegde verklaringen omtrent zijn asielmotieven, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Zodoende wordt evenwel geen afbreuk gedaan aan de vaststellingen van de bestreden beslissing. Zij vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door verzoeker niet overtuigend worden aangevochten, onverminderd overeind. Zij volstaan om te besluiten dat verzoeker in zijn hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt.

Ter zitting van 31 maart 2017 legt verzoeker een aanvullende nota neer waarbij het volgende stukken voegt: het origineel van verzoekers nationale identiteitskaart (stuk 1); een kopie van het paspoort van verzoekers broer S., A. M. (stuk 2); een enveloppe die werd opgestuurd door verzoekers broer S., A. M. (stuk 3).

Wat betreft de nationale identiteitskaart kan de Raad volstaan met een verwijzing naar hetgeen hij daaromtrent hoger heeft uiteengezet. Het paspoort van verzoekers broer wordt slechts in fotokopie neergelegd, terwijl aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Wat betreft de enveloppe, licht verzoeker niet toe, en ziet de Raad bijgevolg niet in, op welke wijze het gegeven dat verzoeker post heeft ontvangen van zijn broer uit Kabul afbreuk vermag te doen aan de hoger gedane vaststellingen met betrekking tot verzoekers identiteit en verblijf.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet en dat verzoeker derhalve niet het voordeel van de twijfel kan worden gegund.

2.6. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.7. Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich hetzij in de stad Jalalabad hetzij in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Inzake de bereikbaarheid van en veiligheid in voormeld vestigingsalternatief, wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

"(...) Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is, en dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19

april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het

slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van [14 december] 2016) blijkt tegelijk dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afgaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afgaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon

als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. (...)”.

Verzoeker doet in zijn verzoekschrift geen afbreuk aan bovenstaande analyse. Waar verzoeker citeert uit een reisadvies voor Afghanistan op de website van het ministerie van Buitenlandse Zaken, wijst de Raad erop dat een door de overheid verstrekt reisadvies betrekking heeft op westerlingen die naar Afghanistan reizen en niet slaat op Afghaanse staatsburgers. De informatie die hierin is opgenomen is slechts bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het land van herkomst van verzoeker (cf. RvS 25 september 2007, nr. 174.848), doch vormt geen leidraad voor asielinstanties die belast zijn met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade van asielzoekers. Verzoeker kan zich er dan ook niet dienstig op beroepen om bovenstaande veiligheidsanalyse te ondergraven.

De Raad meent dat rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden van hem redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij zich in Jalalabad, de hoofdplaats van de provincie Nangarhar, of de hoofdstad Kabul vestigt. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon gelet op verzoekers verklaringen terecht het volgende stellen:

“(...)Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een volwassen man bent die in staat is om te werken. U bent naar eigen zeggen niet naar school gegaan, maar zou wel uw hele leven als kleermaker hebben gewerkt en daar de kost mee hebben verdiend (Gehoorverslag CGVS, 12 februari 2016, pp. 6-7). Tevens kan er vanuit gegaan worden dat u vertrouwd bent met de stad Jalalabad daar u er familieleden hebt wonen en af en toe vanuit Pakistan op bezoek kwam met uw vader. Daarnaast zijn uw twee oudste broers in Angor Bagh, Jalalabad stad woonachtig, alsook uw oom langs moederskant en zijn twee zonen (Gehoorverslag CGVS, 12 februari 2016, pp. 5-9). U beschikt in Jalalabad dan ook over een familiaal netwerk waarop u kunt terugvallen. Dat er een ruzie is met uw broers in Jalalabad, alsook een landconflict met uw oom, en u zich bijgevolg niet aldaar zou kunnen vestigen (Gehoorverslag CGVS, 12 februari 2016, pp. 5-9; 17-18), is een verklaring die het Commissariaat-generaal niet overtuigt, te meer duidelijk uit uw verklaringen blijkt dat u eigenlijk geen ruzie hebt met uw broers, u zelf de naam van de zoon van uw broer P.(...) M.(...), met name Janisar zou gebruiken, en uw vader, ondanks het conflict dat er met zijn broer zou zijn, af en toe bij hem op bezoek gaat (Gehoorverslag CGVS, 12 februari 2016, pp. 8-9; 17-18).

In de stad Kabul beschikt u met uw broer M.(...), met wie u bovendien een goede relatie heeft, eveneens over een familiaal netwerk waarop u kunt terugvallen (Gehoorverslag CGVS, 12 februari 2016, pp. 9-10). Dat in Kabul alles af hangt van uw budget en men er zonder financiële steun niet kan leven (Gehoorverslag CGVS, 12 februari 2016, pp. 17-18), is in uw geval evenmin een afdoende verklaring, daar uw broer M.(...) te Kabul een goede job bij het Human Rights Office heeft – (...) – en hij u reeds in het verleden zou geholpen hebben, ondermeer door uw reis naar Europa te betalen (Gehoorverslag CGVS, 12 februari 2016, pp. 9-10).

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Verder mag aangenomen worden dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zicht in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat u vreest geen leven meer te zullen kunnen opbouwen in Afghanistan omwille van de Taliban. Doch, zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat er actueel onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de taliban de motivatie heeft, of de operationele capaciteit, om u te vervolgen in Kabul, Jalalabad of in andere gebieden buiten hun controle. (...)”.

Aldus blijkt uit het voorgaande dat verwerende partij wel degelijk een onderzoek gevoerd heeft naar de omstandigheden waarin verzoeker in Jalalabad of Kabul zou terechtkomen als afgewezen asielzoeker. Het loutere gegeven dat verzoeker weinig tot geen contact meer heeft met zijn familie in Jalalabad duidt

er niet op dat het voor verzoeker niet mogelijk zou zijn desgevallend op familieleden beroep te doen om hem uit de nood te helpen met een onderkomen of financiële ondersteuning. Zoals in de bestreden beslissing wordt aangegeven, blijkt uit zijn verklaringen duidelijk dat verzoeker geen ruzie heeft met zijn broers. Dat verzoekers broer in Kabul door diens job bij het Human Rights Office voortdurend gevaar zou lopen waardoor ook verzoeker enkel al om die reden gevaar zou lopen in Kabul, is een loze bewering die verzoeker op geen enkele wijze staft.

Nog daargelaten de vaststelling dat verzoeker nalaat het rapport van de Deense immigratiedienst waarnaar hij verwijst bij zijn verzoekschrift te voegen, kan de daarin vervatte algemene informatie omtrent huisvesting en werkgelegenheid in Kabul en de situatie van IDP's en teruggekeerde asielzoekers aldaar niet dienen om afbreuk te doen aan de hoger weergegeven motieven aangaande de redelijkheid van het voorgesteld vestigingsalternatief, waarin rekening werd gehouden met verzoekers individuele situatie en persoonlijke omstandigheden.

In de mate dat verzoeker er niet in slaagt de motivering aangaande het interne vestigingsalternatief onderuit te halen, kan niet worden ingezien waarom *in casu* verwerende partij behalve Jalalabad en Kabul ook andere mogelijke vestigingsalternatieven had moeten onderzoeken.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

2.9. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift, en in uiterst ondergeschikte orde, om de bestreden beslissing te vernietigen voor wat betreft de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF